

Danijela Zel

BELEŠKE, REPRODUKCIJE SNEGA

beleške, reprodukcije snega
što pada kroz njihove glasove među brezama.
zastajući. i ovde ima rezova. čemu se
protive. videla sam ih kako se vraćaju
kao što se sunce vraća na horizontu.
blage senke, lovimo. danas nema sankanja,
pozvala sam kočije. koje
implante želimo danas da nosimo kada
napustimo kuću, koji grb. *do not*
touch. ne može se opozvati.
aljaska, mislite o tome. toliko domovine. dobro
uskladišteni, borbeno gotovi materijal. šuškanje,
himera. pozicije se menjaju
brže nego što mogu da pucam.

KADA PROSTOR PESME NEMA OKO

kada prostor pesme nema oko
koje gleda spolja, već samo pokrete
u telu autora, čitaoca,
usmereno, šta to onda posmatramo
kada posmatramo ovu pčelu za koju
ne znam da li mrzne.
kako skoro neprimetno dodiruje kožu,
prodire kroz nju. tako obeležava mesto
gde joj telo počinje.

NJENO SAM TELO ONDA JEDNOSTAVNO

njeno sam telo onda jednostavno
vezala oko sebe kao kecelju.
stvoriti distancu, pokret
koji postoji samo u vremenu, ne i u prostoru.
kako samo čula upravljaju ponašanjem. njenom glasu
sam uvek verovala, ne i očima.
ne mogu da prestanem da ponavljam.
zapis o usmerenju. taj pokret,
što uspostavlja moje telo. njena tišina,
dresirano prisustvo. ne želim ovu kecelju
nikada više da svučem.

(S nemačkog preveo Nikola Radosavljević)